

zřejmé, že podmínkou kladného rozhodnutí je současné splnění tří zákonných podmínek. Kromě výkonu poloviny uložených trestů odnětí svobody, který je základním, ale pouze formálním předpokladem pro to, aby se soud vůbec žádostí odsouzeného zabýval, je to takové chování odsouzeného po právní moci rozsudku a zejména ve výkonu trestu odnětí svobody a plnění povinností z něj vyplývajících, které umožňuje závěr, že prokázal polepšení a v důsledku toho lze důvodně předpokládat, že výkon pouze části trestů již splnil účel, že proto není třeba, aby odsouzený vykonal tresty v celé uložené výměře, neboť lze očekávat, že na svobodě povede řádný život a z jeho předčasného propuštění nehrozí nebezpečí recidivy. V daném případě odsouzený vykonal polovinu z uložených trestů odnětí svobody a rovněž jeho chování ve výkonu trestu je nesporně kladné, když při absenci kázeňského trestu dosáhl jedné kázeňské odměny, je pracovní zařazen a program zacházení plní svůj cíl. Tato zjištění však k podmíněnému propuštění ještě nestačí. K takovému rozhodnutí musí odsouzený současně splňovat podmínku, že jeho chování ve výkonu trestu odnětí svobody a plnění povinností z něj vyplývajících, ale také chování po právní moci rozsudků, jimiž mu byly uloženy tresty, z jejichž výkonu nyní žádá být podmíněně propuštěn, je výrazem skutečného polepšení, nikoliv pouze adaptací na režim výkonu trestu. Při zjišťování, zda dosavadní výkon trestu splnil požadovaný účel, proto nelze hodnotit pouhé dobré chování ve výkonu trestu odnětí svobody, ale je nutno zvažovat řadu dalších okolností, jako jsou trestné činy, za které byly tresty uloženy, způsob jejich spáchání, motiv, který odsouzeného k trestné činnosti vedl a předcházející způsob jeho života vůbec, tak, aby bylo možno posoudit, zda se odsouzený zbavil těch vlastností a těch návyků, které ho k trestné činnosti vedly, a zda si vypěstoval dostatečné zábrany k tomu, aby v budoucnu trestnou činnost neopakoval. Z tohoto hlediska pak nelze přehlédnout, že odsouzený byl od roku 1995 7x soudně trestán pro trestnou činnost různého charakteru, převážně však (ve čtyřech případech) pro zanedbání povinné výživy. Konečně je zcela zjevné, že se trestné činnosti dopouštěl ve zkušební době (dokonce dvou) s dohledem, kdy měl prokazovat svou snahu po nápravě, plnit stanovené podmínky, řádně vykonávat dohled, respektovat platné právní předpisy a nedopouštět se protispolečenského jednání. Nelze proto učinit závěr, že po právní moci rozsudků, kterým mu byly uloženy tresty, z jejichž výkonů nyní žádá být podmíněně propuštěn, vedl řádný život a že svým chováním již prokázal požadované polepšení.

Krajský soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadené usnesení je věcně správné, stížnost odsouzeného důvodná není, a proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl. Výkon trestu u odsouzeného sice plní, ale ještě nesplnil zákonem předpokládaný a požadovaný účel.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 12. prosince 2018

Mgr. Věra Kloudová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Gabriela Beranová